ALEX NOGUÉS

AYLAKLAR KUMSALI

RESİMLEYEN: BEA ENRÍQUEZ

ÇEVİREN: EMRAH İMRE

6. baskı

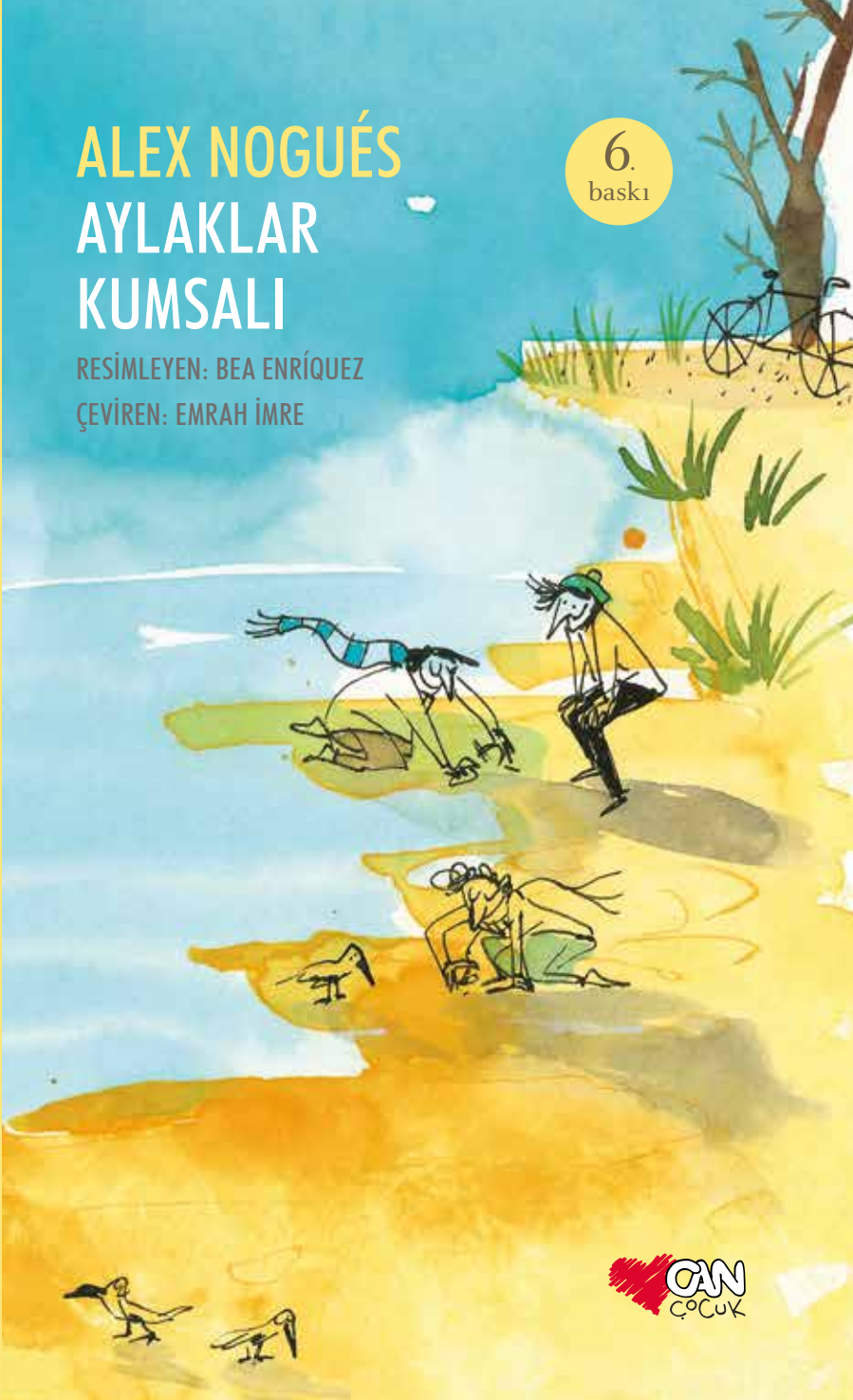

CAN ÇOCUK

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

ALEX NOGUÉS

AYLAKLAR KUMSALI

RESİMLEYEN: BEA ENRÍQUEZ

ÇEVİREN: EMRAH İMRE

CAN ÇOCUK

Aylaklığın fatihlerine;
dünyayı onlar kurtaracak.
A. N.

Hayalleri için mücadele eden ve sazlıklarda
yürümeye çekinmeyenler için.
B. E.

La playa de los inútiles, Alex Nogués
Metin © 2019 Alex Nogués
İllüstrasyonlar © 2019 Bea Enríquez
© 2019 AKIARA books, SLU
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2021
İlk olarak La platja dels inútils başlığıyla yayınlanmıştır.
Bu eserin Türkçe yayın hakları **VeroK Agency, Barselona, İspanya** aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4916-2

1. Basım: 2021
6. Basım: 2000 adet, Kasım 2022

Çeviren: Emrah İmre
Resimleyen: Bea Enríquez

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Son Okuma: Seda Ateş
Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sk.
No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

İçindekiler

Her Şey Nasıl Başladı	5
Kaybettiklerim	11
Kazandıklarım	13
Burada Ne İşimiz Var?	17
Kumsal	23
Ekmeğini Kazanmak	31
Dal Parçaları ve Meşe Palamutları	37
Denizdeki Yıldızlar	41
Annemle Konuşuyorum	47
Kemanların Büyüsü	51
Bayan Turner	55
Turner Çiftinin Evi	61
Aylaklar	67
Toplantılar ve Konuşmalar	73
Koda	79
Yazarın Notu	83

Her Şey Nasıl Başladı

İsmim Sofía. On bir buçuk yaşındayım, büyüyünce aylak olmak istiyorum.

Dün sınıfta aynen böyle dedim.

Öğretmenimiz bize büyüyünce ne olmak istediğimizi soruyordu. Futbolcular, *youtube*'cular, *gamer*'lar, doktorlar, astronotlar... İki kişi de öğretmen olmak istediğini söyledi. Sıra bana geldiğinde samimi konuştum:

"Ben aylak olmak istiyorum."

Herkes güldü. Hem de kahkahalarla. Nuria Öğretmenimiz ise çok kızdı. Kendisiyle alay ettiğimi ya da dersi kaynatmak istediğimi falan sandı. Belli ki kimse beni anlamamıştı. İşte bu yüzden gelecek hafta okulda

müdire hanımla görüşmemize karar verildi. Yani annemle babam okula çağrıldı! Felaket!

Fikirlerimi bir düzene sokmak için her şeyi yazıya dökmeye karar verdim, böylece o gün geldiğinde düşüncelerimi düzgünce ifade edebileceğim.

Herhalde en baştan başlarsam daha rahat ederim.

Annemle babamın harika insanlar olduğunu söylemeyi isterdim.

Ama yalan söylemenin kimseye faydası olmaz.

Annemle babamı çok, hem de çok severim. Ama biz buraya taşınalı neredeyse iki yıl oldu ve taşınmadan önce bana verdikleri sözlerin hiçbirini tutmadılar.

Gerçekleşmeyen hayallerimin listesi şöyle:

- Bahçedeki ağacın tepesinde bir ev.
- Bir köpek.
- Bir akvaryum.
- Haftada en az bir kez üçümüz beraber bisiklete binmek.
- Asmanın altına küçük bir havuz.

Söylemek yapmaktan hep daha kolaydır, bunu ben de biliyorum. Ama beni buraya taşınmaya ikna etmek için verdikleri sözlerin birini bile yerine getirmediler.

Belki de başa dönüp "burası" derken nereyi kastettiğimi açıklamalıyım.

Burası dünyanın sonu.

Dedem olsa, "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yer," derdi.

Anneannem ise hem üzülüp hem şaşırarak, "Rüzgârın bile uğramadığı yer," demişti annemle babama, şehirden kaçmayı planladıklarını itiraf ettiklerinde.

Artık küçücük bir köyde yaşıyoruz, otobandan dar bir yola sapıp sonsuz zikzak çizerek tarlaların ve ormanların arasından kilometrelerce gittikten sonra ulaşılan bir yer burası. Köyde tren istasyonu yok. Otobüs durağı yok. Tek bir trafik ışığı bile yok. Sinema yok. Tiyatro da yok. Fiber internet bağlantısı yok. Noel zamanı köyün anacaddesine mum şeklinde zavallı bir lamba koyuyorlar, o kadar.

Yolun bitiş noktası köyün içindeki kilise meydanı. Sanki kilisenin basamakları pütürlü koca bir dil, devasa kapısıysa yolu yavaş yavaş yutan koca bir ağız.

Pazar akşamları neredeyse asfaltın eriyen bir buzul gibi çatırdadığını duymak mümkün.

Köyden ayrılmak istiyorsan sadece iki seçeneğin var: Ya geldiğin yoldan gideceksin ya da denize atlayacaksın.

Kaybettiklerim

Şehirden ayrılınca çok sevdiğim bir sürü şeyi kaybettim:

Arkadaşlarımı kaybettim. Juan'ı, Elena'yı, Igor'u, María'yı... Nisrin'i! Onları öyle çok özlüyorum ki. Bazen konuşuyoruz, internetten. Ama böyle konuşmak her gün yüz yüze konuşmakla kıyaslanamaz bile! Nasıl desem bilmiyorum. Mesele bir tek arkadaşlarımla beraber olmak değil ki. Geleceğim çalınmış gibi hissediyorum.

Kuzenlerimi kaybettim. Geçen yıldan beri onları sadece bir kez gördüm. Önceden evlerimiz çok yakındı. O zaman da habire görüşmezdik, ama en azından bazı hafta sonları buluşurduk. Cumartesi günleri öğleden önce bize uğramaları için tek bir telefon yeterdi,

öğle yemeğini beraber yer, hava kararana kadar hoşça vakit geçirirdik. Akşam yemeği saati gelince de kanepede film izleyip pizza yememize izin çıkardı. Geç saatlere kadar bir sürü şey yapardık, sonunda da bizde yatıya kalırlardı. Pazarları kuzenlerimin şamatası ve kahkahalarıyla uyanmak günümü aydınlatırdı.

Sevdiğim köşeleri kaybettim. Cumartesi günleri kahvaltıya gittiğimiz şık fırını. Saatlerce kitapları karıştırdığımız kitabevini. Nisrin'le parktaki tahtadan kaleyi yüz defa fethettikten sonra yorgun argın oturup sandviçlerimizi yediğimiz bankı. Ve en sevdiğim köşe olan dedemin kucağını. Orayı bir yıl önce, sonsuza dek kaybettim.

Dedemi kaybetmekten başka en üzüldüğüm şey de annemle babamı kaybetmiş olmak. Onları öyle özlüyorum ki...

Üzülmeye başladım. En iyisi kazandığım şeyleri sayayım, annemle babam konusuna daha sonra dönerim.

Kazandıklarım

Kabul etmeliyim ki her şey o kadar da kötü değil.

Fau ve Frodo'yla tanıştım ve harika bir bisikletim var.

Fau, Faustina'nın kısaltması. Evet, yolun sonunda bulunan köylerde bazen çocuklara böyle eski moda isimler koyuyorlar. Fau hayatımda tanıdığım en gözü pek ve neşeli insan. Tanışmamızın üstünden yirmi dört saat bile geçmeden yakın arkadaş olduk. Sanırım onun da buna benim kadar ihtiyacı vardı.

"Selam yeni kız! Bir arkadaş aradığını tahmin ettim," dedi bana, okuldaki ilk günümde teneffüste yanıma gelip. Sanırım o zamandan beri beni gülümsetmediği tek bir gün bile olmadı.

Frodo'yla okuldan sonra gittiğim judo kursunda tanıştım. Onu üç kez yere sermeme rağmen bana hâlâ gülümsediğini gördüğümde iyi anlaşacağımızı anlamıştım. Lakabı Frodo, çünkü gerçek ismi Froilán'ı sevmiyor. *Yüzüklerin Efendisi*'ne hasta. Hem de fena halde hasta. Kedisinin adı Gandalf. Ne zaman bir kartal ya da akbaba görse aynı şakayı yapar: "Naaaaazgûl!" diye bağırıp bir köşeye saklanır veya yerlere kapanır. Froilán'ın Frodo'ya dönüşmesi zor olmamış. Hem bu isim ona epey yakışıyor, çünkü kısa boylu, kıvırcık saçlı ve iki posta kahvaltı etmeye bayılıyor. Kaç kez bize Eowyn ve Arwen diye isim takmaya çalıştı, ama her seferinde ensesine şaplağı yedi. İşin ilginci, Frodo'nun uzun zamandır ayrı yaşadığı babasının şehirde bir kuyumcu dükkânı var.

Bisiklete gelirsek, sanırım annemle babam verip de tutmadıkları bütün sözleri telafi etmek için bana dünyanın en harika bisikletini aldılar. Çok da iyi oldu. Her fırsat bulduğumda Fau ve Frodo'yla tepelerin, ormanın, hepsinden önemlisi de kumsalın yolunu tutuyorum.

Ayrıca uçsuz bucaksız gökler kazandım. Kırlangıç

sürüleri kazandım. Habire karşıma çıkıveren tilkiler, baykuşlar, geyikler ve kirpiler kazandım. Böğürtlenler ve incirler kazandım... Anlatmaya zamanımın yetmeyeceği maceralar kazandım.

Kurallar olmadan istediğim yere gidebilme özgürlüğünü kazandım.

Kumsalı kazandım. Ah, o kumsalı!.. Ama sanırım konudan sapmaya başladım.

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

"İsmim Sofía. On bir buçuk yaşındayım, büyüyünce aylak olmak istiyorum."

Sofía, kışın kumsalda keşfe çıkmayı seven bir hayalperesttir, müzik ve resmi matematiğe tercih eder. Bir gün derste öğretmenine büyüyünce aylak olmak istediğini söyleyince annesi ve babası okula çağrılır. Yanlış anlaşıldığı hissine kapılan Sofia, düşüncelerini yazıya dökmeye karar verir.

"Aylaklar Kumsalı" kendi yeteneklerini ve ilgi alanlarını keşfetmeye dair, bilgelikle dolu bir hikâye.

roman

YAŞ	9	10	11	+

CAN ÇOCUK
cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-4916-2
9 789750 749162